

PERIÓDICH VERMELL

#: SALUT PÚBLICA #: INTERESSOS POPULARS #: ARTS Y LLETRES #:

PREUS DE VENTA
 25 exemplars. Una pesseta
 Cada número. 2 quartos
Surt a llum ab tota regularitat á lo menos una vegada cada setmana

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
 6 - RONDA DE LA UNIVERSITAT - 6
 BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 Tot Espanya, portat á domicili. . . 8 rals trimestre
 Països de la Unió Postal. 16 id. id
Dona números extraordinaris sempre que ho demanan las circumstancies

ADVERTENCIA

En lo nou arregle de números que s'ha fet en lo carrer ahont está establerta la nostra Redacció, Administració é Imprenta, resulta que, en lloch del número 96 que avans teniam, ara 'ns ha quedat lo 6.

Ho advertim á nostres lectors, además de las oportunas correccions en la cabecera, porque tant per la correspondencia, com per qualsevol altre objecte que 's tinguin de dirigir á la Redacció, Administració ó Imprenta de LA TRAMONTANA, ho fassin al carrer de Ronda de la Universitat, **número 6.**

Se 'ns ha pregat novament la reproducció del document que segueix, y com LA TRAMONTANA ja te dit que may ha pensat negarse á res que flayri á lliberal ó pugá prestar serveys al anti-clericalisme, accedim altre vegada gustosos á lo que 'ns demanan nostres companys de Gracia.

Diu aixis lo citat document:

Ciudadano Director del periódico LA TRAMONTANA
 Barcelona.

Muy Sr. nuestro:

Esperamos de su amabilidad que nos hará el obsequio de insertar en su apreciado periódico el adjunto anuncio, del que le quedarán agradecidos S. S. S., por el grupo, El presidente, *Antonio Soler Font.*

Grupo local Anti-clerical y Libre-pensador de Gracia

ANUNCIO

Se suplica á los Presidentes de los Grupos de la Liga anti-clerical de Libre-pensadores de la Nacion española que viesen este escrito, se sirvan escribir su domicilio, á Agustin Jaume, calle Lealtad, n.º 5, alpargatería, en Gracia, para enterarles de cierto asunto muy interesante para la Liga, y poder hacer en tal caso una peticion colectiva al Comité Central.

Se ruega á toda la prensa anti-clerical se sirva reproducir este anuncio, teniéndolo por un especial favor.

Gracia 1.º Abril 1883.

El Presidente del Grupo,
Antonio Soler Font

DINTRE LA SELVA

A MA DISTINGIDA É ILUSTRADA SENYORETA
 D.ª P. SERRA Y M.

IDILI

En mitj de la frondositat d' un bosch casi verge, 'hont en lo bó de l' istiu no poden penetrarhi los xardorosos raigs del sol, rodejadas las antigas parets per una fresca capa d' euras y alguna qu' altra falsía, hi ha enclotada una casa, rústiga per cert, pero deixant entreveure per los claros de las euras una blancor com la neu. Los aucellets que nían á son eutorn entre 'l brancatje de las centenarias alzinas, zar-

rotejant alegrement, l' embriagadora flayre de las mil classes de flors de que la terra está coberta, lo dols y melodiós mormull de un cristallí xorro d' aygua que cau mansament en un petit, pero capritxós llach mitj tapat pel ramatje abundós de quatre matas que l' enrotllan y la perspectiva hermosíssima de las altas ginesteras y lleris silvestres, tots coronats de flor, fan de aquell poétich lloch un paradís com no 'l pot haber somiat mes bell la poderosa imaginació de Milton.

Allí la Naturalesa relluheix sas galas indescriptibles. Allí 'l cor s' aixampla y glateix d' una misteriosa alegría que embriaga tots los sentits, que fa olvidar totas las penas, que fa neixe una set de vida que no s' esplica, qu' es capás de fer brotar dels llavis del home més insensible paraulas impregnadas de poesia.

¿Qué felissos deuhén ser los típicchs habitants d' aquella bucólica casa! Y no obstant, algú no ho es:

Una gentil donzella, més hermosa que una serena matinada de Juny al trench d' aubada, vestida ab una senzillés, ab una modestia atractiva propia de las candorosas fillas de montanya.

¿Per qué está trista? ¿Per qué no viu alegre allí entre las bellas de la Naturalesa? ¿Quin motiu pot esser causa de la seva melancolía? ¿No té pares y germanetas que l' estiman entranyablement? ¿Donchs per qué sa cara está coberta de una llaugera grogor, que apenas arriba á esborrar las duas incitadoras rosas que 's matisan en sa hermosíssima cara de nácar? Quan al diumenje va á missa, tots los

joves corren á festejarla prodigantli parauletes d'amor; mes ella 'ls desmaya ab una amabilitat y tristesa que 'ls imposa respecte.

Li diuhen la Dolorosa Laura.

Cada dematí al sortir lo sol agafa 'l cantiret de llauna y se 'n va á omplir-lo no al xorro de prop la casa, sino que se 'n entra bosch endins per un estret caminet vorejat de olorosas plantas á perdre la caseta de vista.

Arriva al cap d'un marge d'hont se veu brotar un rajolí d'aygua, frosca com jebra y trasparente com lo cristall de roca, que queya per medi d'una canal feta ab un tros de penca d'etzavara y 's perdia silenciosa devallant per la espessor del bosch.

Posa cuydadosament lo cantiret al raig d'aygua, que 's va omplint suaument y murmurant ab una veu metálica com si fossin dolsas queixas de veurers empresonada, y luego ella 's dirigeix lentament fins á la creuhera de dos caminets.

Un cop allí, posant un peu sobre una verdosa y antiga fita de pedra, ab los brassos caiguts y creuhadas las mans, la vista ficsa en l'horitzó, esclama:

—¡Tres anys! ¡Tres anys qu' es fora, y en tot aqueix temps duas tristas cartas!—
Y al dir aixó s' aixugava ab la punta de son virolat devantal duas llágrimas que destilavan sos espressius ulls, cristallinas com duas gotas de rosada.

—Tal vegada ja no 's recorda de mí, ja 's deu haber olvidat d'aquets llochs, trista recordansa de ma felicitat. Ja no 's deu recordar de quan enliassats de mans agafavam las papallonetes mes matisadas y las cigalas més cantadoras!... Y moltas vegadas, al tornar de la vinya se 'm presentava ab una toya de violetas, que jo 'm posaba al pit boja de goig y d'amor!...—

Y pujant sobre la fita mira ab una ánsia febril tota l'estensió del camí, que 's pert serpentejant en llontanansa, fins allá hont la vista li alcanza com si hagués de veure venir lluny l'objecte que son oprimit cor anyora. Y baixa al poch rato, desfallida, aixugantse los ulls ab una ma y ab l'altre oprimit los accelerats batechs de son cor.

Agafa maquinalment son cantiret, qu' estonas há que bessava, y se 'n entorna trista, pel mateix camí, sens fer cas de las refladas dels rossinyols ni del bellíssim aspecte d'aquella deliciosa selva...

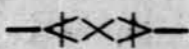
Un dia va arribar l'home correu ab una carta á la ma. Ningú gosava á obrirla; lo mateix home va ferho y va llegirla. En ella 's feya saber la mort d'un tal Andreu N. en l'hospital militar de Bilbao.

Entre las exclamacions de la familia per haber perdut un mosso tan trevallador, va sentirse un xiscl estrident y un cos que queya pesadament: era Laura.

Va estar quinze dias malalta.

Y, quan estava restablerta, no faltava may cada dia á omplir son cantiret á la font y á mirar en la creuhera dels camins, pero sempre se 'n entornava ab un doll de llágrimas menos y un tint de tristesa mes.

J. GUINART

LA CANSO DEL TRANQUIL

DEDICADA Á MON GERMÁ RAMON BARBANT

Homejant sempre á tot' hora,
fentriure sempre á tothom,
trec mas penas totas fora
y he arribat á alcansar nom.

—Qu' es trempat lo nostre heréu!—

diu 'l mare quan me veu.

—¡Quin tranquil!—tots los demés:

—¡Qui com tu viure pogués!

Fora pesars,
fora tristor;
la guerra encesa
contra 'l dolor.

Lluny de mí mal-de-caps ja que son
los motius de fer viure amohinat;
vinga gresca y ressoni pe 'l mon:
¡Viva la tranquilat!

No 'ns fixém en lo destino
mentras que visquém ben bons;
per res del mon m' amohino
y 'l demés, per mí, son frons.

Tant ab rals, com sense rals,
tots los dias son iguals:
no 'm capfico, ni res probo
y faig tal com sempre 'm trobo.

Fora pesars, etc.

No vull pensá en endevant
perque veig que re 'n treuria;
vull la vida anar passant
sense perdre l'alegria.

Quan me parlan del fatich
y d'altres mals, jo me 'n rich:
no hi puch fer més; m' ho conech:
en la tristesa... no hi crech.

Fora pesars, etc.

Jo sento á dir que per viure
s' ha de riure... ¿no es aixis?
donchs si per viure hem de riure,
fent la broma soch felis.

Per aixó jo sempre dich
que fer riure es molt bonich,
per més que 's altres tots digan
que val més riure y se 'n rigan.

Fora pesars, etc.

Com més va més divertida
trovo la vida y no 'm dol;
com que veig qu' es tot mentida
pensanhi 'm distrech tot sol.

¿Qué 'n faré jo d'entristirme
sabent cert qu' haig de morirme?
Pe 'l poch temps que hi haig d'estar,
més m' estimo humor gastar.

Fora pesars, etc.

—¡Adeu tranquil!—l' un me diu;
—¡Ola, trempat!—l' altre exclama:
aprop meu tothom hi riu:
la vritat; he alcansat fama.

Soch tranquil y no 'm sab greu
perqu' es lo carácter meu
y ho seré fins á la mort,
tant si tinch com no tinch sort.

Fora pesars,
fora tristor;
la guerra encesa
contra 'l dolor.

Lluny de mí mal-de-caps ja que son
los motius de fer viure amohinat;
vinga gresca y ressoni pe 'l mon:
¡Viva la tranquilat!

PEPET DEL CARRIL

Diumenje vinent tindrà lloch la poética festa anyal del Jochs florals de Catalunya.

Aquest any los mantenedors son del caps grossos, y diuhen que la festa promet.

Com LA TRAMONTANA no te franquesa en aquells llochs ni ha rebut fins avuy cap invitació, es lo mes probable que no 'ns hi prenguin per altre.

**
** **

Habém rebut varias cartas de fora, y algunas de societats obreras, oferintsens per proporcionarnos certs datos per allargar y aclarir la historia de certs tipos molt coneguts de *El Obrero*.

Doném las gracias á tots, y poden esta segurs que LA TRAMONTANA bufará de valent tot alló que necessiti orejarse ab l'alé de la veritat.

**
** **

Un diputat, al sortir de la plassa de toros de Madrit, pega una garrotada á un periodista que li obra 'l cap y me 'l deixa á las portas de la mort.

A qualsevol fill de mare que, no essent diputat, hagués fet á un seu semblant tal caricia, ja tenia feyna per dias.

Donchs lo Congrès ha acordat que no hi ha lloch á processar al diputat *garrotayre*, que ve á ser com si diguessim, l'establir, en lloch de la inmunitat parlamentaria, la *impunitat de las garrotadas*.

No 'm sembla mal aquesta nova teoria de justicia.

¡Be per los pares grossos de la patria!

**
** **

La comissió provincial de Cádiz ha portat als tribunals al periódich *El Palo*.

Suposo que 'l títol del periódich deu haber caygut á las costellas de algú.

**
** **

Un sabi francès ha trobat un procediment pera fixar fotografias sobre la pell humana.

Gran descubrimet per Espanya.

Los contribuyents podrán ferse retrata: en la seva pell tots los ministros de Hisenda.

**
** **

Llegeixo lo següent telegrama en un periódich:

«Lóndres, 10.—Cuatrocientos hombres de la guarnicion de Chalharn han sido enviados á esta capital.

»Se ha provisto de municiones á todas las guardias cuyos fusiles *se cargan con bala al ponerse el sol*.»

De modo que en aquell país las guerras deuhen comensar sempre á entrada de fosch, perque 'ls seus fusells no 's carregan *ab bala* fins que 's pon lo sol.

Y com de nit no 's pot apuntar gayre be, del mal lo menos.

**
** **

Per unas corridas de caballs que s' han de fer á Córdoba los dias 17 y 18 d'aquest mes, la Diputació provincial regala deu mil rals.

¡Aixó es rumbo!

¡Y 'ls obrers que no tenen pa ni feyna, que tant per allí abundan, que vagin á veure 'ls caballs com corren!

Aixís podrán estar divertits.

**
** **

Nostre apreciat colega *Lo Llobregat*, de Sallent, diu lo següent, que copiém sens comentaris, perque no 'ls necessita:

«Se diu que una distingida persona en son testament ha deixat una considerable cantitat que s' ha de invertir en la construcció d'un nou edifici qu' ha de servir per hospital.

»No sabem qui es aquesta bona persona; ignorém completament son nom, mes, no falta qui suposa que será algú que havia fet en vida 'ls pobres.

»De tots modos poch ha d' importarnos aixó, puig que encara que aixís fos, may es tan mal com que hagués fet los pobres y després no s' hagués recordat d' ells, com tan sovint succeheix. Lo que si 'ns importa es que's fassi l' hospital, que prou nos conve, tant més, quan lo qu' ara tenim es de tan malas condicions, y, degut sens dupte á la ardorosa pietat d' algun neo-católich, se troba tant y tant despullat de tot lo més necessari á un establiment de aquesta naturalesa.

»¡Vingan hospitals y hospicis, que 'm sembla que prou farán servey á tots los espanyols, que ja 'ns hi aném acostant cada dia!»

** **

Han sortit á llum á Barcelona fa poch dias dos papers que l' un te por titol *La Union Tipográfica* y l' altre *Boletín* de la societat ídem, en los quals, en mitj de biliosos desahogos molt propis de temps de mes calor, se clavan uns ditxaraxos á LA TRAMONTANA que si no arribém á pendre á corre-cuyta una medicina de sustos, cayém en basca.

De dir que LA TRAMONTANA publica falsats, que son desgraciats sos escrits (¡potser no tenen pare ni mare!) y altres arguments per l' istil, demánintne. Pero de contestar ni una coma de lo que nosaltres deyam, aixó son figas de altre paner. *A falta de pan, buenas son tortas*, diuhen los Quiñones. Quan no hi ha arguments, sempre queda l' insult.

Cuidado ab lo llás, que l' istiu s' acosta, senyors confeccionadors d' esperpentos, y la rabiola sempre fa fer gatadas.

Per altre part, LA TRAMONTANA está molt tranquila de las vostras excomunionis, que la tenen tan sensé cuydado com las que desde la trona li tiran los rectors y demés faramalla carcunda.

Los uns son absolutistas de sotana y 'ls altres son absolutistas *práctichs*.

Afortunadament la classe obrera va co-neixent á uns y altres, y encara que algun cop pausadament, camina dret á la llibertat sens fer cas ni dels absolutistas franchs ni dels de hipocresía.

Ja farém á son temps á nostres lectors dos quartos del desenllás de aquesta comedia que te per galan de llansa á *La Union*, per traydor al *Boletín* y per pallaso á *El Obrero*.

** **

Un company nostre, després de haber sentit lo discurs d' en Castelar en lo Cementiri, va donarnos un retall del manifest dirigit per lo citat senyor als electors de Saragossa lo dia 5 de Febrer de 1869, pregantnos que l' insertém, á lo qual accedim per donarli gust.

Diu aixís:

«Yo pienso exigir la autonomía del municipio, porque sin el desarrollo de la vida municipal no puede haber libertad. Yo pienso exigir la autonomía de la provincia para que tengamos la abundancia, la riqueza, la ilustracion, los saludables debates de los asuntos públicos, las grandes

ciudades que el federalismo ha sabido crear en el mundo.»

«Yo pienso, finalmente, pedir como clave de toda esta constitucion, aplicable así á España como á nuestras provincias de América, ejemplo que nos atraiga á Portugal, modelo que imite Europa, gérmen de los futuros Estados Unidos en el viejo continente, principio de la aparicion de esa democracia liberal, pedida por todos los pueblos modernos, yo pienso pedir la REPÚBLICA FEDERAL, para que conservemos en medio de la variedad de nuestras instituciones, la unidad de la patria.»

Ara hem complascut al nostre amich, pero no hem dit res que siga nou.

LO GRABADOR

¡Tot es hu,
patir jo ó patir tu!

—Lo fill gran de 'n Gori ja fa un grapat d' anys, que marxá del poble per viure á ciutat; y allí, lluny dels pares, (que son vellets ja), de una tal manera per fi s' ha tornat, que tot s' ho malgasta per bromas, saraus, y per altres cosas... que mes val callar.

—Salvador, aixó no 't donga desfici; ja sabs qu' ell te un bon oficil ¡es un fadri grabador!

—Dels fadrins que corran cap se 'n pot trovar, que fassi mes feyna quan es al treball, y per cert podria guanyá un bon jornal; mes com per desgracia te una ehfermetat, que uns ne diuhen mandra y altres os Bertran, lo pobret se trova en lo tan trist cas de no tenir ganas may de treballar.

—Salvador, (sens temor d' equivocarme), crech que tu, no pots negarme... ¡que 'ts bon fadri grabador!

—Donchs, si continúa fent lo que ara fa, no pagant al pobre que li fa 'l calsat, enganyant al saestre que 'l fa aná elegant y 'l gasto no paga que á la fonda fa, jo vos asseguro que al fi se veurá dins de presó fosca com vil criminal.

—Salvador... ¡Aixó cóntau á ta tia! ¡Ves si á la presó aniria tot un fadri grabador!

—Vaja, no 'm feu riure y escoltém si os plau la mes gran hassanya que d' ell tothom sab. Lo cas es que 'l jove, que defenséu tant, obrant com sols obran los mes grans malvats fingint ¡oh vilesa! la passió mes gran, va enganyá una pobre noya de quinz' anys, que avuy sa deshonra plora ab llanto amareh.

—Salvador... aixó no m' estranya gaire; puig ¡lo que pot fe un drapaire, no pot ferho un grabador?

—Aixó ho dihéu ara, que res vos hi va, mes si la pobreta ge' ell va deshonrar, fos la vostra filla que vos voléu tant,

diguéme... tindriau la tranquilidat de dir las paraules que havéu dit, company? Diguéme: ¿podriau jamay defensar lo vil que ab descaro vos causés tal dany?

—¡Aixó no! puig si á mas mans queya un dia, jo 't juro qu' ell no faria... ¡ja may mes de grabadó!

Francisco LLENAS

A PEPETA

SONET

No mes per tu *Pepeta*, jo sospiro,
no mes per tu *Pepeta*, he sospirar,
no mes per tu *Pepeta*, he delirat,
no mes per tu *Pepeta*, jo deliro.
Sempre qu' á mi 'm convé *Pepeta*, 't miro,
ab tot lo cor *Pepeta*, enamorat,
puig solzament *Pepeta* l' ha fletxat,
ton pur amor *Pepeta*, que jo admiro.
Al contemplar *Pepeta*, ta hermosura,
per tot arréu *Pepeta*, 't somiaba,
y ton sorris *Pepeta*, era ventura,
hont de plaber *Pepeta*, jo gosaba;
y no 't dich mes *Pepeta*, que si dura,
de tant *pepetejar*, no puch dir faba.

COLL GORINA

A Sabadell hi ha un propietari. un tal Antonet Oliver, que ha fet tirar al carrer á un de sos llogaters pe'l *delicte* de tenir plantadas en la paret láminas de periódichs lliberals.

La *rahó* del deshauci ha sigut que aquelles láminas eran contrarias á la relligió.

¡Y encara 's trobará qui vulga fer creure que la fé 's vá perdent després del *rapto* de abnegació relligiosa feta pe'l catoliquíssim propietari de Sabadell!

Ja tenen *rahó* ab alló de:

*Ruja el infierno—brame Satán
la fé de España—no morirá;
que aixís la llana—'s vá cultivant,
y 'l que ase sigui—ruch quedará.*

** **

A Granollers també 's queixan de que, com á Barcelona, los capellans fassin lo que 'ls donga la gana per las iglesias, respecte á dir missas ab lo cadavre dintre del establiment.

Lo que passa á Granollers y á Barcelona passa per tot arreu.

Lo clero sempre s' ha cregut dispensat de cumplir ab las lleys.

Y 'l clamar en contra es predicar en desert.

** **

Ahir degué ferse á Sabadell una profesó de beyatas per' anar á cambiar de lloch una verje que fa miracles, la de la Salut, y posarnhi un' altre al seu puesto, no sabem si la de las Enfermetats.

Tres viudas tenen las encarregadas del pendó de la parroquia, es á dir, son las *pendonistas*.

Las viudas son ricas.
Ya tenim lo miracle fet.
Que vaji de gust, reverents.

** **

Un periódich que res te de llanut fa notar la següent coincidència:

L' arcabisbe de Sevilla, senyor Lluch, disol la Juventut Catòlica de aquella capital á conseqüència de las conseqüències del centenari de Murillo, y poch mesos després se 'n va á ca 'n Pistras lo pare Lluch.

Disol lo nostre bisbe la Juventut Catòlica de Barcelona, y pocas semanas després lo senyor de Urquinaona anava tam- á fer malvas.

¡Vaya, vaya! Que si aixó no fossin cosas de la Providencia podria fer sospitar á qualsevol...

** **

Una marquesa ó baronesa, pera morir en gracia de Deu, ha deixat als jesuitas la friolera de cinquanta milions de rals.

¡Alsa, Flavio!

¡Fins vendres la gracia de Deu!

Y es com si diguessim res la tal cantitat.

En plata pesaria la friolera de 6,250 arrobos, y portantho á cavall de matxos, á rahó de 12 arrobos cada un, qu' es lo pes regular de carga, se necessitaria un convoy de 520 animals, aixó sense contar los pobrets jesuitas, que, com á propietaris, encara tindrian de carregarse un pico de deu arrobos, que vindria en cap.

¡Y tan tranquils que segueixen predicant la pobresa!

EPIGRAMAS

La neboda del Ambrós ha renyit ab en Fermin perque diu que tot sovint en Fermin li busca 'l cos.

Deixant apart certs recels, no m' agrada la Pepeta perque 's una minyoneta que 'n tot sempre hi troba pels.

Parlant de una professora que feya poch ensenyaba, tothom molt la ponderaba com á una sabia senyora:

Demnant al seu nebot informes, va contestarme: —La tia, sens propassar-me, si ella vol... ho ensenya tot.

Encare que poch ne sé jugá al dómimo voldria cada tarde ab la Maria perque remena molt bé.

Passada una malaltia la filleta de la Tana, comensant á tenir gana, va dir si menjar podia:

Lo metje que trempat era digné despues á son pare: —Dónguili sopa, per are, y un xich d' entrant al darrera.

PEPET DEL CARRIL

** **

Deya don Francisco Ros: —Te tan mal aspecte 'l Poni que sembla talmen un ós! —¿Diuen que te 'l cap tan gros? —Mes que 'l porch de sant Antoni.

RUCH NAFRAT

** **

La Pauleta del Anton tot parlant de sos viatjes va citarli molts paratjes á lo fill de don Ramon.

Aquest qu' es un picaron y que may pert la catxassa: —Segons veig, li digué ab guassa, es vosté dona de mon.

PANCHO DE LA PLANA

GEROGLIFICH

A GOS D
A GOSSA L
I
P NN S
L L L
PI
SAN

TIBURON

SOLUCIONS

Á LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

XARADA:—Pa-vi-a.

GEROGLIFICH:—Per sal á Cardona.

CORRESPONDENCIA

Micasis: No serveix res de lo que vosté envia. — Teodoro Quell: Aprofitarém algo. — J. Biscamps: No aprofitares. — Tintori de la Fontana: Aprofitarém algun epigrama. Lo demés no serveix. — Peret del Pont: Sa poesia no es del género. — Jacobus Turris: Home, veurém, vol dir que no podem prométreli res, ja pe 'ls molts compromisos d' original, com per no ser prou bona del tot la poesia. Lo mateix tenim que dirli de las de Los gossos y Un bateig. Lo romanso no fila. — D. D.: (Sans.) Los sonets son poesietas bastan difíciletas, y no estranyi que 'l seu no fili prou. Celebrém lo del raspall. — Caifás: No fila. Si del article á que 's refereix no li varem prometre insertarlo, es proba que no tenim l' original. — Un Vallesá polissont: La seva poesia no es del carácter del periódich, com es fácil siguin aixis mateix las que te en projecte. — J. Aragónés: Aprofitarém adobat algun epigrama. — Estudiantet y pobret: No fila. — Falconé: Es manso. — Tiburon: Idem. — F. Olivé: No pot anar lo que envia; se sentiria de massa lluny. — Ruch Nafrat: Aniran algunas caborias. — Lo Dos de Maij: No fila. — Escura Xemaneyas: Anirá algo. — Pepet Esquilador: No fila. — M. Bocanegra: Anirá la Má idem lo mes aviat que 's puga, ab las convenients reformas. — Trapasser: Las sevas trapasseries no filan. — Arnall: Dels dos n' aprofitarém un udobantlo.

ANUNCIS

EVARISTO ULLASTRES, EDITOR

GARIBALDI

HISTORIA LIBERAL DEL SIGLO XIX

Ideas, movimientos y hombres importantes

ESTUDIOS FILOSÓFICO-ORIGINALES

de escritores Italianos, Franceses y Españoles

bajo la direccion de

Justo Pastor de Pellico

Obra ilustrada por notables artistas con láminas sueltas y grabados intercalados

Aquesta obra, recomanable per la pureza de criteri lliberal ab que toca tot lo transcurregut en nostre sigle, alternat ab la Historia del héroe llegendari Garibaldi, obté mes cada dia lo favor del públich.

Fins avuy va publicat lo cuadern 32.

Se reparteixen setmanalment vuyt entregas de vuyt páginas, al preu de un quart de ral cada entrega ó sian dos rals cada cuadern de 64 planas.

Las preciosas láminas que en gran número adornan la obra, se donan de regalo als senyors suscriptors.

Condicions ventatjoses pe 'ls corresponsals.

Se suscriu en aquesta Redacció y en todas las principals llibrerias y centros de suscripciones d' Espanya.

** **

BIBLIOTECA DEL PROLETARI

(Á PREU DE COST)

ESTUDIOS FILOSÓFICO-SOCIALES

(2.º volum)

Conté las materias següents

Estudios filosófico-sociales sobre la familia.

—Apuntes de Estadística universal.—

¿Qué es Anarquía?—La cuestion política.

Almanaque del Proletario

PARA 1883

Aquest intessant llibre conté gran número de traballs tots escrits per obrers, habenthi de importantíssims, com son, per exemple: ¿Qué es Colectivisme?—L' Art del Porvenir.—La Familia del Porvenir.—Lo procés del Papat.—Almanach civil, etc.

Se publica aquesta Biblioteca en elegants toquets de mes de 200 planas al preu de 30 céntims de pesseta l' exemplar, y á ral presentne de 50 per amunt.

Tomets elegantment encuadernats en pasta á 4 rs. un.

Se venen y 's cuida de son envió en aquesta Administració.

** **

LLIBRERIA ANTI-CLERICAL

rue des Ecoles, 33 y 35, Paris

OBRAS RECOMANADAS

LO CONVENT DE GOMORRA ó los horribles descubriments da 'ls Claustres, per Jacques Souffrance; un volum, un franch 50 cts.

LO BON SENTIT DEL RECTOR MESLIER, refutació de la religió cristiana per un capellá catòlich, un volum, 1 franch 50 cts.

LOS BORGIA, historia d' una familia de mónstruos, per Léo Taxil, dibuixos de Méjanel; un folleto, 60 céntims.

LOS AMORS SECRETS DE PIO IX, per C. S. Volpi, antich cambré del papa; dos volums, cada un, 2 franchs 50 céntims.

UN PAPA FAMELLA, aventuras extraordinarias y crims espantosos de la papissa Joana, per Léo Taxil y Fernand Laffont; un volum, 1 franch 50 céntims.

LA BIBLIA DIVERTIDA, text per Léo Taxil; vint magnífichs quaderns que contenen quatre cents dibuixos per Frid' Rick; cada quadern, 50 céntims.

LO CATECISME REPUBLICÁ DEL LIBRE-PENSADOR, per Paul Foucher; un folleto, 60 céntims.

LAS BESTIESAS SAGRADAS, per Léo Taxil; dos folletos, junts, 1 franch 20 céntims.

LA GUERRA DE 'LS DEUS, per Evariste Parny, edició completa; un volum, 1 franch 50 céntims.

LA RELIGIOSA, per Diderot; un volum, 1 franch 50 céntims.

LA VIDA DE JESUS, per Léo Taxil, dibuixos grotescos per Pépin; cada quinze dias, una serie 50 céntims.

LA BELLA DEVOTA, per J. Vindex; un volum, 1 franch 50 céntims.

Totas aquestas obras, escritas en francés, se venen á Barcelona en la llibreria d' en Guillém Parera, carrer del Pí, núm. 6.

Tipografía LA ACADEMIA, Ronda de la Universidad, 6. Barcelona